

Data orzeczenia	2011-10-12	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2011-07-19	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu	
Sędziowie	Aleksandra Łaskarzewska /przewodniczący/ Danuta Rzyminiak-Owczarczak /sprawozdawca/ Elwira Brychcy	
Symbol z opisem	6213 Inne świadczenia finansowe związane z lokalem mieszkalnym	
Hasła tematyczne	Służba więzienna	
Skarżony organ	Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej	
Treść wyniku	Uchylono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2010 nr 79 poz 523 art. 170, art. 173, art. 184, art. 185, art. 187, art. 268, art. 273 Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. Dz.U. 2000 nr 98 poz 1071 art. 7, art. 77 par. 2, art. 107 par. 3 Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 art. 145 par. 1 pkt. 1 lit. a i c, art. 152, art. 200 Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.	

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Aleksandra Łaskarzewska Sędziowie Sędzia WSA Danuta Rzyminiak-Owczarczak (spr.) Sędzia WSA Elwira Brychcy Protokolant St. sekr. sądowy Katarzyna Sierszeńska po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2011 r. sprawy ze skargi I. M. na decyzję Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w P. z dnia (...) nr (...) w przedmiocie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego; I. uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Dyrektora Aresztu Śledczego w Ś. z dnia (...) nr (...), II. określa, że zaskarżona decyzja nie może być wykonana.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia (...) marca 2011 r. nr (...) Dyrektor Aresztu Śledczego w Ś., na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., dalej kpa) oraz art. 170 ust. 1-4, art. 171 pkt 2, art. 184 ust. 1, art. 187 pkt 2, art. 268 ust. 2 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2010 r. Nr 79, poz. 523) oraz § 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej (Dz. U. z 2010 r. Nr 147, poz. 986), odmówił I. M. przyznania pomocy finansowej przysługującej funkcjonariuszom Służby Więziennej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż I. M. – funkcjonariusz Aresztu Śledczego w Ś., w dniu (...) lutego 2009 r. zwrócił się do Dyrektora Aresztu Śledczego z wnioskiem o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Do wniosku załączył kserokopie umowy kredytu hipotecznego w złotych nr (...) z dnia (...) lutego 2009 r. na łączną kwotę (...)

zł z przeznaczenie na zakup lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku (bloku) nr (...) w J. gm. Ś. oraz kserokopię aktu notarialnego repetytorium (...) z dnia (...) lutego 2009 r., potwierdzającego dokonanie zakupu ww. lokalu na powyższą kwotę. Wskazano, że lokal ma powierzchnię użytkową 49,00 m² oraz, że wnioskodawca w dniu (...) marca 2009 r. złożył oświadczenie zgodnie z art. 91 ustawy o Służbie Więziennej. Przytaczając zapisy § 5 aktu notarialnego umowy zakupu lokalu organ wskazał ponadto, że lokal miał zostać wydany kupującym w posiadanie do końca sierpnia 2009 r. Wniosek zarejestrowano jako trzeci z kolei, informując funkcjonariusza, że jego rozpatrzenie nastąpi w terminie późniejszym, według kolejności wpływu.

Następnie organ wskazał, że w związku z art. 268 ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej wniosek należało rozpatrzyć w oparciu o przepisy obecnie obowiązującej ustawy, obowiązującej od dnia 13 sierpnia 2010 r. Zgodnie z tą ustawą pomoc na zakup mieszkania nie może być przyznana w przypadku posiadania przez funkcjonariusza lokalu mieszkalnego. W przedmiotowej sprawie umowa sprzedaży zawarta w formie aktu notarialnego przeniosła prawo własności na wnioskodawcę, co przesądza, iż w dniu złożenia wniosku posiadał on tytuł prawny do lokalu mieszkalnego będąc jego współwłaścicielem, co wyklucza przyznanie pomocy finansowej przysługującej funkcjonariuszom Służby Więziennej. Wskazano, że w dniu (...) lutego 2009 r. wnioskodawca dołączył oświadczenie wraz z fakturami zakupu artykułów budowlanych podając, że nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych. Zdaniem organu wnioskodawca nie udowodnił, że kupiony lokal nie nadawał się do zamieszkania i wymagał prac remontowych. Powodem wykonanych prac było poprawienie estetyki lokalu, na co wskazuje zapis § 6 aktu notarialnego, gdzie wnioskodawca wraz z żoną oświadczył, że znany jest im stan techniczny lokalu, do którego kupujący nie zgłaszają zastrzeżeń. Na taki cel przepisy ustawy nie przewidują przyznania pomocy finansowej. Organ wskazał, iż z oświadczenia wnioskodawcy wynika, że przysługująca mu powierzchnia mieszkalna wynosi 28 m² i przekracza normy ustanowione w ustawie.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł I. M. wskazując, że zgodnie z informacją uzyskaną w Dziale Kwatermistrzowskim dla uzyskania wnioskowanej pomocy nie miało znaczenia, czy wniosek zostanie złożony przed, czy po uzyskaniu umowy notarialnej kupna mieszkania. Stan powyższy znajdował swoje odzwierciedlenie również w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r., które wymuszało przedłożenie wraz z wnioskiem umowy kupna mieszkania, jak w i orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W opinii skarżącego, jakkolwiek powołane orzecznictwo odnosiło się do stanu prawnego istniejącego w poprzednio obowiązującym stanie prawnym, to winno być również brane pod uwagę przy rozpatrywaniu przedmiotowej sprawy, bowiem inna wykładnia przepisów prowadziłaby w tym przypadku do naruszenia konstytucyjnej zasady ochrony praw nabytych. Dodatkowo wskazano, że wniosek był zgodny ze stanem prawnym obowiązującym w dacie jego złożenia, a na organie spoczywa вина naruszenia ustawowych terminów rozpoznania sprawy i w konsekwencji zastosowania w sprawie przepisów nowej ustawy. Zarzucając organowi nie wyjaśnienie stany faktycznego sprawy podniósł, iż nie ustalono, czy zakup lokalu był w tym przypadku równoznaczny ze spełnieniem w tej dacie przesłanek zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza. Okoliczności sprawy nie zwalniały bowiem organu od podejmowania wszelkich kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, w tym co do stanu technicznego lokalu.

Decyzją z dnia (...) maja 2011 r., nr (...), Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej, na podstawie art. 138 § 1 kpa utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Dyrektora Aresztu Śledczego w Ś. z dnia (...) marca 2011 r.

Organ II instancji w pierwszej kolejności przytoczył dotychczasowy przebieg postępowania, a następnie wskazał, że Dyrektor Areszt Śledczego pismem z dnia (...) marca 2009 r., na

podstawie art. 36 § 1 kpa poinformował wnioskodawcę, że jego wniosek został zarejestrowany jako trzeci w kolejności oczekiwania. Następnie organ odwoławczy wskazał, iż Dyrektor Aresztu Śledczego prawidłowo uznał, że w sprawie zastosowanie znajdują przepisy nowej ustawy o Służbie Więziennej, zgodnie z art. 268, oraz przytoczył treść przepisów istotnych dla rozpatrzenia wniosku: art. 170, art. 171, art. 184 i art. 187. Zdaniem Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej niemożliwe stało się przyznanie wnioskowanej pomocy z uwagi na fakt nabycia przez skarżącego lokalu mieszkalnego przed złożeniem stosowanego wniosku, na co wskazuje treść aktu notarialnego z dnia (...) lutego 2009 r. Podzielając ocenę organu I instancji co do braku konieczności przeprowadzenia remontu lokalu wskazano, że wnioskodawca nie udowodnił, aby lokal nie nadawał się do zamieszkania w dacie wystąpienia o przedmiotową pomoc finansową. Zdaniem organu o słuszności przyjętego stanowiska świadczą przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej (Dz.U. 2010 Nr 147 poz. 986).

Skargę na powyższe rozstrzygnięcie wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu I. M. wnosząc o jej uchylenie oraz o uchylenie decyzji organu I instancji. W uzasadnieniu skargi podtrzymano zarzuty podniesione w odwołaniu oraz wskazano, że w dacie składania wniosku obowiązywały przepisy rozporządzenia z dnia (...) czerwca 2003 r., z których wynikało, iż wraz z wnioskiem należy przedłożyć umowę kupna lokalu mieszkalnego. Zdaniem skarżącego okoliczność, że przy zakupie lokalu wraz z żoną oświadczyli, iż znany jest im stan techniczny lokalu, do którego nie zgłosili zastrzeżeń, nie oznacza, że lokal nadawał się do zamieszkania, a przeprowadzony remont miał na celu poprawę jego estetyki.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o jej oddalenie. Wskazano, że lokal mieszkalny, do którego skarżący nabył wraz z żoną prawo własności, odpowiada powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi. Odpowiadając na zarzut nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy w zakresie stanu technicznego lokalu wskazano, że świadczenie przyznawane jest na udokumentowany wniosek funkcjonariusza, na którym ciąży obowiązek udowodnienia, że spełnia wszystkie warunki do uzyskania pomocy finansowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone między innymi art. 1 §1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego. Jednocześnie zgodnie z art. 134 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Sąd obowiązany jest zatem dokonać oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji także wtedy, gdy dany zarzut nie został podniesiony w skardze.

Przedmiotem niniejszego postępowania sądowoadministracyjnego jest kwestia rozważenia prawidłowości rozstrzygnięcia w przedmiocie odmowy przyznania skarżącemu pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Rozpoznając przedmiotową sprawę organy uznały, iż skarżącemu pomoc taka nie przysługuje, gdyż w dniu złożenia wniosku, a więc w

dniu (...) lutego 2009 r., nie spełniał warunków jej przyznania, bowiem był współwłaścicielem lokalu mieszkalnego odpowiadającego przysługującej mu powierzchni mieszkalnej, położonego w miejscowości pobliskiej w rozumieniu przepisów ustawy, zatem miał zaspokojone potrzeby mieszkaniowe. Stanowisko powyższe uznać należy za błędne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przepisy ustawy z dnia (...) kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. Co prawda niniejsza sprawa została wszczęta formalnym wnioskiem skarżącego z dnia (...) lutego 2009 r., jednak prawidłowo organy administracji przyjęły, iż na mocy art. 268 ust. 2 ustawy z 09 kwietnia 2010 r. postępowania dotyczące decyzji w sprawach lokalu mieszkalnego, przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, przyznania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania albo równoważnika pieniężnego za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego, wydanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 273, wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów niniejszej ustawy. Na okoliczność powyższą nie ma również wpływu podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisów kpa, w zakresie terminów rozstrzygnięcia sprawy. Poza sporem pozostaje bowiem, iż sprawa została rozstrzygnięta już po wejściu w życie ustawy z 09 kwietnia 2010 r., co przesądziło o konieczności stosowania przepisów nowej ustawy.

Jak wskazuje analiza ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, sprawy dotyczące mieszkań dla funkcjonariuszy zostały uregulowane w rozdziale 18, zatytułowanym "Mieszkania funkcjonariuszy". Ratio legis powyższej regulacji należy dopatrywać się w zapewnieniu funkcjonariuszom pozostającym w służbie stałej odpowiedniego lokalu mieszkalnego, a więc lokalu położonego w miejscowości, w której funkcjonariusz na stałe pełni służbę lub miejscowości pobliskiej, a także posiadającego odpowiednią powierzchnię mieszkalną, a zatem o wielkości uwzględniającej stan rodziny funkcjonariusza, jego stopień służbowy lub zajmowane stanowisko, normy dodatkowe przysługujące uprawnionym członkom rodziny oraz jednostkowe normy powierzchni mieszkalnej (art. 170 ust. 1 – 4 oraz art. 173 ust. 1 – 3 ustawy powyższej ustawy). Prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez: 1) przydział lokalu albo 2) przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Z art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej wynika, że funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25 % wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m² (art. 185 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 185 ust. 2 ustawy wartość lokalu mieszkalnego, na podstawie której oblicza się wysokość pomocy finansowej, stanowi iloczyn 50 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i ceny metra kwadratowego powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego, publikowanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, służącej wyliczaniu premii gwarancyjnej od wkładów oszczędnościowych na budownictwo mieszkaniowe dla posiadaczy oszczędnościowych książeczek mieszkaniowych.

W tym miejscu wskazać należy, iż w nowej ustawie o Służbie Więziennej, podobnie jak w poprzednio obowiązującej ustawie z dnia 26 kwietnia 1996 r., nie został określony czas, w którym funkcjonariusz powinien wystąpić o przyznanie pomocy finansowej przewidzianej w art. 184 ustawy, co mogłoby stanowić podstawę do stwierdzenia, iż wniosek taki może zostać złożony w każdym czasie, tj. przed lub po nabyciu lokalu. Przepisy prawa materialnego nie limitują bowiem czasu przyznania pomocy. W art. 184 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r.

wprowadzony został natomiast zapis, z którego wynika, że pomoc finansowa może być przyznana funkcjonariuszowi, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale. Równocześnie, zgodnie z art. 187 powyższej ustawy lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi: 1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1; 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej; 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2; 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2. Analiza powyższych uregulowań wskazuje, że treść przepisu art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej nie może być rozpatrywana w oderwaniu od art. 187 powyższej ustawy określającego negatywne przesłanki przydziału lokalu mieszkalnego decyzją administracyjną. Wystąpienie którejkolwiek z nich powoduje bowiem wyłączenie uprawnienia do uzyskania lokalu mieszkalnego formie pomocy finansowej.

Rozstrzygając przedmiotową kwestię nie można również pominąć faktu, iż stosownie do treści art. 185 ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb postępowania w zakresie przyznawania, wypłaty oraz zwrotu pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1 powyższej ustawy, uwzględniając rodzaje dokumentów wymaganych przy ubieganiu się o przyznanie tej pomocy oraz jednostki organizacyjne właściwe do wypłaty pomocy finansowej, a także termin i miejsce zwrotu pomocy finansowej. Na podstawie powyższej delegacji Minister Sprawiedliwości wydał rozporządzenie z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej (Dz. U. Nr 147, poz. 986 ze zm.). I tak, w myśl § 2 ust. 1 powyższego rozporządzenia pomoc finansową przyznaje się na pisemny wniosek funkcjonariusza. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia wniosek, o jakim mowa w ust. 1, powinien zawierać: 1) określenie aktualnej sytuacji mieszkaniowej funkcjonariusza; 2) określenie celu, na który ma być przyznane świadczenie; 3) informację o korzystaniu w przeszłości przez funkcjonariusza lub jego małżonka z pomocy finansowej. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające fakt ubiegania się przez funkcjonariusza o lokal mieszkalny lub dom w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, a w szczególności: 1) umowę ze spółdzielnią mieszkaniową zawartą w formie aktu notarialnego; 2) umowę z firmą deweloperską zawartą w formie aktu notarialnego; 3) umowę przedwstępną kupna lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego) zawartą w formie aktu notarialnego; 4) pozwolenie na budowę wraz z kosztorysem budowy domu (§ 2 ust. 3). Z powyższego zestawienia wynika, że katalog dokumentów określonych w § 2 ust. 3 rozporządzenia nie jest katalogiem zamkniętym. Oznacza to, że również inne dokumenty mogą potwierdzać fakt ubiegania się funkcjonariusza o lokal mieszkalny lub dom w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej.

W niniejszej sprawie dokumentami załączonymi do wniosku są umowa kupna lokalu mieszkalnego zawarta w formie aktu notarialnego z dnia (...) lutego 2009 r. oraz umowa kredytu na cele mieszkaniowe. Sąd podkreśla, że sięganie po umowę przedwstępną nie jest konieczne i nie jest regułą w obrocie cywilnoprawnym i ma uzasadnienie w tych przypadkach, gdy zakup nieruchomości wiąże się z koniecznością uzyskania pewności co do zamierzonego przeznaczenia nieruchomości, w związku z czym zachodzi konieczność wystąpienia przez kupującego o uzyskanie stosownych pozwoleń czy decyzji, czy też wiąże się z koniecznością pozyskania środków finansowych na zakup. Zważyć także należy, że to strony umowy decydują, czy korzystają z możliwości, jakie daje uprzednie zawarcie umowy przedwstępnej. Prowadzi to więc do stwierdzenia, że jeżeli funkcjonariusz nie zawarł umowy

przedwstępnej kupna lokalu mieszkalnego w formie aktu notarialnego, to w momencie składania wniosku o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego posiada umowę kupna lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinny) zawartą w formie aktu notarialnego, którą ma obowiązek załączyć. Nie zawsze też oznacza to, że funkcjonariusz Służby Więziennej faktycznie już posiada (mieszka) w tym lokalu (domu jednorodzinny). W takiej sytuacji trudno przyjąć, że funkcjonariusz spełnia negatywną przesłankę przyznania pomocy finansowej określoną w art. 187 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej, to znaczy posiada lokal mieszkalny, czy dom jednorodzinny. Z §5 załączonego do wniosku aktu notarialnego umowy zakupu lokalu mieszkalnego wynika, że zakupiony w dniu (...) lutego 2009 r. zostanie wydany kupującemu do końca sierpnia 2009 r. W świetle takiego zapisu uznaje się, że dopiero po tym terminie potrzeby mieszkaniowe skarżącego zostały zaspokojone. Okoliczności powyższe zostały całkowicie pominięte przez organy administracji, co uzasadnia zarzut naruszenia przepisów postępowania – art. 7 i 77§1 kpa.

W tym miejscu wskazać należy, że z art. 85 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. wynikało, iż podstawową formą pomocy funkcjonariuszom w służbie stałej w uzyskaniu mieszkania był przydział w drodze decyzji administracyjnej z zasobów mieszkaniowych określonych w art. 87 ust. 1 tej ustawy. Natomiast z wykładni przepisu art. 90 ust. 1 w powiązaniu z art. 85 i art. 91 ust. 1 ustawy wyprowadzono wniosek, że dopiero, gdy przydziału takiego nie dokonano w grę mogły wchodzić inne przewidziane ustawą świadczenia, w tym pomoc finansowa, o jakiej stanowił art. 90 powyższej ustawy. W obecnie obowiązującej ustawie o Służbie Więziennej z dnia 09 kwietnia 2010 r. wprowadzono nowe uregulowanie dotyczące przyznania prawa do lokalu. Obecnie, w myśl art. 171 ustawy, prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez przydział lokalu albo przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, co przesądza, iż kwestia przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego nabrała szczególnego znaczenia, a więc wymaga dokładnego ustalenia i rozważenia stanu faktycznego konkretnej sprawy, gdyż nie zawsze nabycie przez funkcjonariusza Służby Więziennej domu mieszkalnego przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej, wyklucza przyznanie tej pomocy. W powyższym zakresie mieć należy również na względzie uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt OPS 7/08, LEX nr 533391. Jakkolwiek została ona podjęta na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy o Służbie Więziennej z dnia 26 kwietnia 1996 r., wobec pojawiających się wątpliwości wokół problemu możliwości udzielania pomocy finansowej funkcjonariuszom służby więziennej na zakup lokalu mieszkalnego, to jednak wywody w niej zawarte pozostają aktualne również pod rządami nowej ustawy. Naczelny Sąd Administracyjny bowiem stwierdził między innymi, że nabycie domu (lokalu) przed datą zgłoszenia roszczenia o pomoc finansową automatycznie nie wyklucza uprawnień przewidzianych w art. 90 ust.1 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej. Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że trudno mówić o zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych na przykład w sytuacji nabycia domu w budowie, czy w stanie surowym. Nadto w uchwale tej NSA przyjął, że nabycie przez funkcjonariusza Służby Więziennej domu mieszkalnego przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, o której mowa w art. 90 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej, nie wyklucza samo przez się przyznania tej pomocy.

Przenosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że organy ograniczyły się tylko do stwierdzenia, że w chwili złożenia wniosku skarżący był już współwłaścicielem lokalu, na zakup którego miałyby być przeznaczona wnioskowana pomoc. Wobec powyższego nie można przyjąć, iż organy administracji wyczerpująco rozważyły okoliczności niniejszej sprawy i prawidłowo przyjęły, że skarżący spełnił negatywną przesłankę przyznania pomocy finansowej, określoną w art. 187 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej. Okoliczności przedmiotowej sprawy nie zwalniały bowiem organów od

podejmowania wszelkich kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w myśl art. 7 kpa. Wobec powyższego, nie można było automatycznie uznać, że w dacie złożenia wniosku o pomoc finansową na zakup lokalu mieszkalnego skarżący miał faktycznie zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, jeżeli z żadnego ze zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego dowodów nie wynika kiedy zakupiony lokal mieszkalny został skarżącemu i jego żonie wydany w posiadanie oraz jaki był stan techniczny tego lokalu, a zwłaszcza, czy mieszkanie w takim stanie, w jakim zostało nabyte, nadawało się do zamieszkania bez potrzeby dodatkowych nakładów. W ocenie Sądu analiza przedłożonych przez skarżącego faktur i rachunków wskazuje na przeprowadzenie gruntownego remontu mieszkania, łącznie z wymianą instalacji wodno-kanalizacyjnej, co pozwala stwierdzić, iż ich celem nie było wyłącznie poprawienie estetyki lokalu. Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że zaskarżona decyzja oraz poprzedzająca ją decyzja naruszają przepisy prawa materialnego, w szczególności art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej i § 2 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej, a ponadto naruszają przepisy postępowania, tj. art. 7, 77, 107 § 3 kpa., w zakresie prawidłowości postępowania, a naruszenia te miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) i c) ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Dyrektora Aresztu Śledczego w Ś. z dnia (...) marca 2011 r. Nr (...). O wykonalności decyzji orzeczono na podstawie art. 152 powyższej ustawy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organy administracji winny uwzględnić rozważania zawarte w niniejszym uzasadnieniu, w sposób wyczerpujący zebrać materiał dowodowy i wydać rozstrzygnięcie w sprawie odpowiadające wymogom art. 107 § 3 kpa.